

Καπνίστ, οὗ τὸ σκῆνωμα κατατεθὲν ὑπὸ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ἀναπαύεται ἐν μαυσωλείῳ ἐγερθέντι ἐπίτηδες ἐπὶ θαλασσοπλήκτου βράχου εἰς τὸ ῥωμαντικὸν δάσος τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ὅπως νανουρίζη τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ ποιητοῦ καὶ φιλέλληνης ὁ φλοῖσθος τῆς ἐλληνικῆς θαλάσσης.

ΕΡΩΣ ΝΕΚΡΟΥ

ΣΤΟΥ τάφου τὰ τρισκόταδα, στῆς μάνας γῆς τὴν ἀγκαλιά,
μέσα εἰς τὸ αἰώνιο μυστήριον κοιμοῦμαι,
κί' ἀπ' τὰ δεσμά ἐλεύθερη ἢ ἀθάνατη ψυχὴ μου
πιετᾶ σιμά σου πάντοτε μ' ἀγάπη καὶ μὲ πόθο.

Μέσα στὸ γλυκοχάραμμα, στῆ συννεφιά τοῦ οὐρανοῦ,
στῶν ἄστρων τὸ λαμπύρισμα, στῆ λάμψι τῆς ἡμέρας,
στῆ σμαραγδένια λαγκαδιά, πέσ μου, χρυσῆ μ' ἀγάπη,
μ' ἀκούεις, μὲ αἰσθάνεσαι, μὲ νοιώθεις, μὲ γνωρίζεις ;

Τὸ θέρος ὅταν ἔξαφνα στῆ σιγαλιά τοῦ κήπου
σὲ μοσχολούζει ἀπαλά τὸ μυρωμένο ἀγέρι,
ἢ σοῦ φιλεῖ τὸ μέτωπο τῆς νύχτας ἢ γλυκειὰ δροσιά—
τὸ φίλημά μου εἶν' αὐτό, ἄχ πίστεψέ με—εἴμ' ἐγώ !

Τὸν κόσμον ἐδῶ τὸν ἄφραστο, τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων
ἀν δὲν ἀλλάζω μὲ τῆς γῆς τὸ σύντομον ταξίδι,
μὰ ἐσένα, ὄχι, ἀγάπη μου· δὲ σὲ ἐσχῶ ποτέ μου,
γιατί ἡ ψυχὴ μου εἶσαι σύ, ὁ ἔρωσ μου, ὁ θεός μου.

Στάχτη ἡ ζωὴ μας καταντᾷ στῆ γῆ καὶ σβουοῦν μαζί της
τὰ πάθη καὶ τὰ βάσανα, ἢ θλίψεις, τὰ φαρμάκια·
μὰ 'ς τὴν αἰωνιότητα ὁ πόνος δὲν γροικιέται,
γιατί ἀγάπη αἰώνια ἐπάνω βασιλεύει.

Τῆς γῆς ἡ ψεύτικη χαρὰ στὸν οὐρανὸ δὲ φθάνει·
μὴν ἀσωτεύεις τὴν φωτιά τοῦ Ἐρωτος, ψυχὴ μου,
μὰ ἔχε γλυκιά ἐνθύμησι τῆς περασμένης μας χαρᾶς
κ' ἔλα μ' ἀγάπη ἀφθαρτὴ γιὰ πάντα νὰ ἐνωθοῦμε.

Κῆς ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΠΝΙΣΤ